

ŽIVOT viry

Proměna
společnosti
evangeliem

BŘEZEN 2021 49 Kč / 1,90 €

Tajemný
zázrak
v Rudém moři
/ 6

Zemřít
zdravý, nebo
na infarkt?
/ 12

příběh:
Sněhulák
mezi důchodci
/ 19

**David
Symon**

o misii, leukémii
a lásce z Balkánu

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Naše tělo není naše**
Jiří Bukovský

MÉDIA

- 6 Zázrak v Rudém moři**
Daniel Němec

ROZHOVOR

- 8 Cítil jsem se jako závodník formule 1**
Daniel Symon

TÉMA: (NE)PEČUJTE O TĚLO

- 12 Pečovat o tělo?**
Marek Bužga
- 15 Dar sportu**
David Novák
- 17 Uzdravení nám náleží... nebo ne?**
Michal Klesnil
- 18 Jen ničema utíká...?**
Lubomír Ondráček

MŮJ PŘÍBĚH

- 19 Sněhulák mezi důchodci**
Hana Kozáková

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 20 Mokon na internetu**
Tomáš Dittrich

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

- 21 Brát pravdu vážně**
David Floryk

Z HISTORIE

- 22 Být duchovně živý znamená žít v pokání**
Basilea Schlínková,
Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **rozhovor: Daniela Hurtová**
 - nová ředitelka festivalu United se představuje
- **Petr Jašek:**
 - Jak můžeme pomáhat pronásledovaným křesťanům
- **„Pocit, že mě Bůh opustil, mě zaskočil“**
 - říká pastor, který byl vězněn v Turecku
- **Dan Drápal: Vzpomínky na Jana Sokola**

6
Tajemný zázrak v Rudém moři
Kudy Izraelci odešli z Egypta?

12
téma: (Ne)pečujte o tělo
Opotřebované tělo jako ideál?

19
Sněhulák mezi důchodci
příběh z doby covidové

8
rozhovor: David Symon
„Proč jsem přežil zrovna já?“

18
Jen ničema utíká...?
Křesťané a vztah ke sportu

22
z historie: Basilea Schlínková
virtuální rozhovor s evangelickou řeholnicí

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zdravotně postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM

RENOMIA
NETWORK

Milý čtenáři,

už druhé Velikonoce budou poznamenány epideemií. Oslava Ježíšova utrpení a vítězství tím v našich sborech bude zase omezena. Ale církev zažila různé doby, kdy byla společná bohoslužba zasažena horšími restrikcemi, než jsou omezené počty a nošení respirátorů.

Myslím na tajné bohoslužby v lesních údolích mezi skalami v období temna. Máme o nich minimum zpráv, ale určitě byly pro účastníky posilou. Byla to velká shromáždění, přestože přijít na ně vždycky znamenalo riziko. Vedoucí byli v případě prozrazení v ohrožení života, na další čekalo tvrdé vězení i galeje (mnohaleté nucené práce), odkud se do „civilu“ dalo vrátit jen zřídka, a když, tak s podlomeným zdravím („Sbohem, rodičové, sbohem, moje milá, tady na zemi se asi už neuvidíme...“).

Císařská opatření byla tvrdá. Evangelici a jiní sektáři tak na popravišti umírali ještě za relativně osvětlené Marie Terezie. Pro naše duchovní otce v době temna představovaly Velikonoce praktický problém, jak se vyhnout zpovědi. Jednou ročně byla totiž povinná, kdo neměl potvrzení, že ji absolvoval, měl horší problémy než disidenti za komunismu.

Jak Velikonoce prožívali římsští katolíci? Byly naplněny množstvím náboženských úkonů. Na některých místech byla vybudována nenápadná stavbička, tzv. Boží hrob, napodobenina objektu, kam měl být mrtvý Kristus na poslední chvíli před sábatem položen (pražský Petřín, Slaný, Havlíčkův Brod, Votice aj.). Někde měli tzv. svaté schody vystavěné po vzoru domu v římském Lateránu, který představoval část jeruzalémské pevnosti Antonia, kam Ježíš vystoupal za Pilátem, aby byl zbičován a zbědovaný představen zástupu: „Ejhle, člověk...!“

Velikonoční artefakty byly všude. Nejpozději v 19. století měli už Boží hrob v každém kostele, i když ne jako stavbu, ale jako výklenek nebo aspoň bedýnku. Na sobotu se do něj v pátek po západu slunce ukládala socha mrtvého Krista, která byla v noci na neděli přemístěna na půdu, aby tam zase rok čekala na svůj den. K Velikonocům patřily pašijové průvody, které chodily na vrch Kalvárie (pokud v okolí existoval), ulicemi měst, nebo aspoň mezi olitými místními kostelů.

Všechny tyto aktivity měly napomáhat k tomu, aby přilákaly protestanty, kteří po bitvě na Bílé hoře nesměli opustit svou zem, a vnitřně jim usnadnit povinnost, aby se stali římskými katolíky. Ale to nebylo hlavní poslání objektů ani slavností. Svůj původ měly většinou v Itálii a u nás byly přebírány především proto, aby si lidé připomínali dávné jeruzalémské velikonoční události a tím prožívali svoji víru. I římsští katolíci u nás věřili v Kristovo vítězství na kříži. Také oni věděli, že Kristus přinesl smířící obět za naše hříchy. Chtěli to prožít a oslavit, pocítit tíhu hříchu i radost z vykoupění. Tak se stalo, že zbožné motivy převažovaly na obou stranách.

Abý protestanté zachovali svou víru, byli ochotni obětovat a riskovat mnoho. Podobně na tom ale byla i řada římských katolíků, z nichž mnozí obětovali pohodlí a stali se misionáři mezi protestanty, o nichž věřili, že když se nevrátí do lůna církve svaté, skončí v pekle. Na jedné straně byla vrchnost, která z přepychu svých zámků nutila tajné protestanty k přestoupení všemi prostředky, nejhrubší psychické vydírání a krvavé násilí nevyjímaje. Na druhé straně byli misionáři různých mnišských řádů, kteří sice ma-

nipulativně kázali a ničili protestantské knihy, ale žili velmi skromně a obětovali své pohodlí a zdraví záchraně „bludařů“. Vesměs to byli lidé, kteří se Boha báli a kteří správně rozuměli Kristově oběti. O různých stránkách jejich duchovního života se můžeme dovědět mnohé. Jezuita Bedřich Briedl psal básně k oslavě přírody jako Božího stvoření, které mě plní dojetím. Také na malbách umím rozpoznat, jak mistři štětce doby temna milovali velikonoční příběh, i to, že mu do hloubky rozuměli.

Sejdeme se pod křížem

Popisují něco hrozného: Náboženství, které mělo zjevovat pokoj a harmonii, se rozštěpilo, a když pomínu to, že jedna strana vraždila druhou a naopak, horliví zastánci obou skupin pokládali ty druhé pro jejich bludy za zavržené Kristem. Mezi protestanty a římskými katolíky se rozevřela propast, kdy jedna strana s tou druhou duchovně nepočítá – své odpůrce nepovažuje za křesťany. A opravdu, těch nepřijatelných nauk u těch druhých je pro obě strany dost. Ale jsou i společné momenty víry: například vzkříšený Kristus, který zemřel za naše hříchy a který žádá, abychom ho poslouchali, nebo trojiční učení.

Shodou okolností je to asi to vůbec nejdůležitější. Tím neříkám, že všichni protestanté a římsští katolíci chtějí Krista poslouchat. Žel, opak je pravdou. Ale na obou stranách znám lidi, kteří chtějí, ty, pro které je Kristus životem. Co s tím? Řada římskokatolických nauk je pro mě nepřijatelná, a protože jsem se jimi podrobně zabýval, neplánuji to měnit. Ale stojím o kontakt s lidmi, kteří Kristu vydali život, ať jsou z jakéhokoli společenství. Nemohu je nepokládat za své bratry a sestry. Budou za bratra brát mě, když si mohou domyslet, jak se dívám na mariánská dogmata, na dogma o nemylnosti papežské ve věcech církevních nebo na kanonizaci Janů Nepomuckého či Sarkandera?

Po krocích české římskokatolické hierarchie, které vztah s protestanty zatlačily bezmála do doby před druhým vatikánským koncillem (svatořečení Jana Sarkandera, obnova mariánského sloupu v Praze), i v kontextu neochoty římské církve jako celku za posledních 50 let prakticky reflektovat zločiny proti lidskosti, které se v jejím jménu děly například v době protireformace (kroky Vatikánu na mě působí dojmem, že jeho cílem je spíš to, aby se protestantský vlk nažral, a koza zůstala celá), nestojí akcie ekumeny u nás moc vysoko. Přesto věřím, že existují osvícení katolíci, kterým jde o následování Krista víc než o zachování fasády. Pokud velikonoční smíření, draze zaplacené Ježíšovou krví, bereme vážně, těžko můžeme nad vztahy s římskými katolíky mávnout rukou.

